

Agata Szczodrak

fluid rozpusztnego
nieba

Agata Szczodrak

fluid rozpusztnego nieba

*Pani Annie Bajkowskiej
z najlepszymi życzeniami*

- Agata Szczodrak

Biała Podlaska 21.X.2010.

Miejska Biblioteka Publiczna, Towarzystwo Mi-
łośników Podlasia, Miejski Ośrodek Kultury

Biała Podlaska 2010

BIBLIOTECZKA
PODLASKIEGO KWARTALNIKA KULTURALNEGO
(nr 7)

Tomik wsparli finansowo:

Urząd Marszałkowski w Lublinie

Starostwo Białskie

Klub Kultury „Piast”

Klub Kultury „Eureka”

ISBN 978-83-916034-6-8

Redakcja i skład:
Grzegorz Michałowski

Projekt graficzny, ilustracje:
Agnieszka Nitek

Druk: Pracownia Poligraficzna Miejskiej Biblioteki
Publicznej w Białej Podlaskiej, ul. Warszawska 12 A

Skulić się w zmaterializowanej strefie słońca i schować za oddechem czasu, oczekując nadarzającej się okazji by wejść w krainę szczęśliwości. Autorka niniejszego tomiku nie do końca zaufała słońcu, nie dała się też omamić ciemnej stronie księżyca. Jest w dobrym miejscu, w krainie poezji, przewrotnej i niekiedy sfrustrowanej duszy MADAME POETICA, której nie daje się wodzić za nos. To ona, młoda poetka, wciela się we władczą i zaborczą panią życia i śmierci. Niejednokrotnie powołuje się przy tym na miłość, wartość człowieka, świata ... i jego słabe strony.

„Fluid rozpusznego nieba” jest tomikiem esencjonalnej barwy i smaku, wyrazistym w poetyckim przesłaniu. To szlachetna i wszechstronna szuflada z poezją, którą autorka szeroko nam otwiera. Nie musimy się zastanawiać nad pejzażem chaotycznego obrazu, bo tu obraz jest czystym oceanem, do którego warto wejść i zatopić się w jego nurcie, bo: *raz jeszcze chcę/ by zabrakło mi powietrza/ tylko zanuć słowo/ a zostawię/ wszystkie brzegi/ i utonę w tej/ skrzydlatej głębi ...* Liryczne „ja” poetki wskazuje na przejrzystość myśli, przy jednoczesnej próbie zachowania metaforycznej mozaiki słów: *od niechcenia/ ubożeję/ o zielone niebo/ bo typowa jak/ solniczka-rzeka/ wędrowania/ wklęsłych sińców /z przezroczy tańczy.* Autorce bliska jest wizja magii połączonej z erotycznym ja, skupionej na uczuciu i obserwacji własnej metafizyczności. Jest tu zawarta ceremonia dotyku, czasami pełna niepewności. Poetka czaruje nas słowem, które sprawia, że czujemy wilgotność pocałunku i „kwiatów z mokrym mchem”.

Widzę w tych wierszach teatr subtelny, czuło i miękko opadający swoją wizją w naszą wyobraźnię. Smakowanie tej wizji, to uroczystość dotykania duszą poetyckiego raju, osoby obdarowanej ponadprzeciętną wrażliwością.

Ireneusz Wagner

*nie wiem jak się pisze listy do Ciebie ...
nie wiem ... nie wiem ... nie wiem*

Mamie

nie wiem jak się pisze
listy do Ciebie

jest późno
i nie ma nic
prócz ciszy
ubranej w słone łzy
widzisz Mamo
myślę dużo o czasie
który jest takim kruchym diamentem
wypełnionym powietrzem i bólem
tak potrzebnym do życia

zachłannie chciałabym
mieć Ciebie w swoich zamyśleniach ...
jesteś tkliwym powracaniem
do ścian przy których roślam
wchłaniałam ze spokojem ich zapach
dzisiaj też Kocham opierać się o nie
rumienić gdy pytasz o tego
któremu oddałam serce

zobacz Mamo
ten spokój
który kielkuje we mnie
dzieli się na części
usypia lęk i chwilę czeka
by przytulić się do Ciebie
nawet w krótkim liście ...

leżymy na gwiazdach
uczciwi jak deszcz
wskrzeszeni w tańcu ronimy łzy
leciutko pukając w rynny

gdy zamiast gwiazd widzę
blask Twoich oczu

***

jak będziesz już miał skrzydła
i będziesz płynąć
to wspomnij moje imię
przyjdę
będę i nie zasnę ...

bo chcę raz jeszcze
by te motyle
zaplątały się we włosy
a Twoje zagubione palce
zaczęły ich niezgrabnie szukać

jak będziesz miał już rosy krople
rozbijające się na Twojej skórze
spraw
abym poznała ich chłód
szepnij
a zadrzę za Twoim głosem...

bo raz jeszcze chcę
by zabrakło mi powietrza
tylko zanuć słowo
a zostawię wszystkie brzegi
i utonę w tej
skrzydlatej głębi

***

myśl
zapada się
we wschodzący zmierzch
bez twarzy
bez gwiazd
a w głośnym oddechu
mętna odpowiedzialność
za stawanie się

ty tu płaczesz nadaremno
ja tam spalam się
jak dojrzewający owoc
w strefie gęstych przyzwyczajzeń
ratujemy się zapachem jutra
zakurzoną chwilą

trzy myśli są prawdziwe
olśniewające
podnoszące ciszę
trzy imiona
naprawdę osobne
świecą w niepojętym
zostawiając resztę

20.01.2010

***

Łukaszowi

budzę się wdzięczna
budzę się
w słońcu
które mnie wzywa

zmęczeni
bo trawa pachnie
tak rdzawo
tak błyszczą
na pokaz
jak nasze stopy

i nikt nie chce mówić
czy to sumienie
czy inne niebo
tak się kołysze
w zachwycie
może to Twoje echo
może szelest rzęs
układa w tęczy wstęgę:
bezpieczna

***

od niechcenia
ubożeję
o zielone niebo
bo typowa jak
solniczka-rzeka
wędrowania
wklęsłych sińców
z przezroczy tańczy

ballada
rozmywa
charakterystyczną
jak powóz ze szkła
pleśniejącą świeżością
nadzieję
córkę w falbaniastej
sukience
z zaschniętą
na policzku łzą

ps. to dla ciebie dziecinnieje!

***

podobno
mam być jutro
taka jak co dzień
podobno
mam wypić kawę
huśtać się
gdy przyjdzie myśl
wyjść krokiem równym
tak jak zawsze ...

to nie tak
to się nie uda
bo dzisiaj nie zasnę
powiedziałeś że
masz zaległą pracę
i też nie będziesz spać

to tak ...
będę leżeć wątpia
na posadzce płaskiej
a każda struna
twojego głosu
będzie we mnie grać ...

***

pozwól mi namalować
jasne twarze
w których rozpoznam
cienie goniącego strachu
walczącego o śmierć
na chwilę

malować tam
gdzie tłum płacze
na klawiszach
skrzypiącego w rytmie
plótna

malować za czyimś krzykiem
jaskrawym cierpieniem
płoszonym w atramentach echa

pozwól mi namalować
zbudzone w szlochu latarnie
niepełne jeszcze blasku oczy
pozwól
wróc ...

14.11.2009

***

może by tak umrzeć
w słońcu
ze szczęścia
i schnąć

nazywasz mnie niepozornie
niebieskooką
a ja ważę w dłoniach pogubione pocałunki
tak pachną ....
tak ich za mało ...

ciągle zamyśleni
niepokornie uśmiechnięci

jak miniatura arkadii
odrętwiali poza czasem

***

obudź mnie ...
rzucam się w wir
wyszeptanej śmierci lata
które jeszcze nie zaczęło tętnić
a szkice z moich nie ubranych myśli
chwieją się płasko
na opuszkach
gwiazd

obudź mnie ...
postaram się płakać tylko jesienią
a teraz tańczyć w podzięce
za szept co jak wino
całuje brudną krew

obudź mnie ...

19.06.2009.

***

tylko
we dwoje
może się nam przydarzyć taki cud

zatańczymy na szpilkach dnia
który nie chce do nas przemówić

mógłby udawać
gdyby choć raz
topniał od środka
wyszarpany z bezdomności

nie położę się
choć zasnę
bardzo cicho
w roboczej wersji Ciebie i mnie
utrzymanej w błogostanie bezczelności

to takie oczywiste
jak życie w życiu
oboje lubimy
wilczy mrok
przesuwać się
z miejsca na miejsce
spiskować
chwycać kruche myśli
zamieniać puste w pełne
to się przydarzy...

styczeń 2010

***

wiesz co lubię?
mieszać wiersz z deszczem
wino z Tobą
kwiaty z mokrym mchem
lubię
poranki pełne Ciebie
okryte miękką tęczą
zielonym kocem

ostrożnie by nie uciekły dni
zaczynam liczyć spokój
mnożę go przez dziesięć
dzielę z Tobą na pół

czasami udaję
że lubię chodzić prosto
i patrzeć wszystkim w oczy
nie lubię
zachciewa mi się łamać sens
lecieć w dół
upijać się powietrzem
pluć na wiatr
leżeć na dachu
i kreślić słowa
razem z Tobą

lipiec 2010

***

tak powoli
zaczynam czytać
gwiazdy zwiotczale
bezwstydne
jak białe listy

mówię do Ciebie
że jest ciemno
duszno
sucho
że przyszło lato ...

to tylko albo aż
powiew kończącej się pustki
nabrzmiałej skupieniem
nad czerwonymi dachami

kończę czytać
przyklejona do pajęczyn
zasypiam
bo sierpień też się kończy
z gorąca
i śliski
splakany
dyszki kwaśno zagubieniem

***

ucieczka za tym
co nie odpowiada
błąka się jak strach
omija znaki zapytania

Ty
spoglądasz tak daleko
i drżysz
pamiętam ten moment
leżymy na gwiazdach
uczciwi jak deszcz
wskrzeszeni w tańcu
ronimy łzy
leciutko pukając w rynny

ja
wznoszę pokutnie rzęsy
oddycham ciepło
bo co mi pozostało
tylko wyścig
z deszczem
kto szybciej uśpi
plączące się łzy

pozwolę sobie
dzisiaj na żal
przez szkło zaczęło
mnie coś dławzić ...

przy dźwiękach łzawych
... ścian

z dopisków pomiędzy ścianami

odnowić
ciasnotę ścian
co się ważą

bo się wtopiły
w żyłaki
monumentalnej kropli
od której robi się
niedobrze

bo
co znaczy
dobrze?
świeży stygmat w sercu?

z półotwartej szuflady ...

ukradli mi te życie
więc płaczę się
w niedopalce śmietnika

zobacz
że kuszę Cię
jak zatruty kwiat
snujący się po bagnach

wybrałam życie
bez Ciebie
cierpką śmierć
spijam z włosów rzekę krwi
łapię się między trawami za brzytwę

z marcowych poranków

Tacie

marzec
budzi mnie inaczej
tak widniej
krócej dzwoni
inną wonią
niewypowiedzianie

marzec
zaduma nad tym
co się zmienia
na pewno
dłuższe włosy
bledsze dni
i nie sobota a poniedziałek

marzec
i niby nieskończona wiara
w codzienność
taki sam sen
i melancholia z zegarem

marzec
budzi mnie inaczej
Tobie wysoko
mnie tak nisko
nie widzę Cię
ale jesteś
wiem
że to pozorne rozstanie

7 marca 2009

***

pozwolę sobie
dzisiaj na żal
przez szkło zaczęło
mnie coś dławić
coś
wbiło mnie w
zagłębienie na szyi
a wszystko przez to
że mam pamięć

po raz trzeci
pomalowałam dla Ciebie
parapet stary
znów na zielono
aby nim
moje myśli
jadły migdały
ale cóż z tego
jeśli dla Ciebie
i tak jest szary

upinam włosy
wkładam wiosenny sweter
i proszę zadumę
o jaśminowe skojarzenia
przecież nie mogłeś
mnie tak zawieść
nikła to treść
i żal znów jest
a wszystko przez to
że mam pamięć

***

rozbiłam dziś
słoiczek atramentu
spadł
sam
leżałam na deskach
i wchłaniałam
opuszkiem
ten cudowny granat

wwierał się w parkiet
skórę
tak jak zawsze
w bezsmak
moich łez
a w każdej z nich
czaił się ból
ukrywał strach
dyszał wśród zjaw

rzeźbie na nadgarstkach
tatuaż:
od dzisiaj
klaszczę dziwnym
etiuda już nie- niebieska
granatowa
inna od innych.

jesień 2008

były dwie ściany?

i stało się
i runęła ściana
rozlała się
jak kałuża blada
jak bańka
co była mydlana

za granicy nicością
przeciąga się
jakiś splot
jakiś łańcuch
o kojącym drzeniu dźwięku

obudziła się na nowo
potwierdzona kontekstem
bliskość tego tynku
za linią papilarną

niby tylko litery
sylaby
a jednak jak słońce
jak ptaki
jak wzgórza
włączają mechanizm
serca w rytm
przyjazne dreszcze w obieg krwi

***

jak kwiat
chce zapłakać
zacząć od wzruszeń
patrzac na liście
krwawe i samotne
one też błędzą

ich wolność
zachwiała się daleko
za bliźną sumienia

nie mogą mieszkać
w oczach ptaków
one odeszły tak młodo

tak jak Twoje ciepło
dawno pogrzebane
dzisiaj
uprawiam terazniejszość
tylko jeszcze
sięję łzy
tak wonne
tak młode

***

wołam o pomstę
do twoich powiek
wsparta łokciami
o krzywą podłogę
krąży nad ścianą
myśl
czarna mucha
co zjawia się punktualnie
za bezcen

stanę na kostkach
bez ducha
podłoga jest wiotka
noga jest mokra
mucha samotna

powieka spokojnie
prosi o mętą wodę
stanę na prętach
na krzywych rzęsach
nie
tego zrobić nie mogę

***

grzeszę
fluid rozpustnego nieba
splątuje mi oczy
duszno ...
rzęsy łamią się
przez opuszki nocy
która je mi z ręki
pluje gwiazdą
smutno ...
iskrzysz
grzebiesz się
sepleniąc echem
jadowicie sunie się
świątynia zmroku
nie pozwolę ci się przyśnić
klaszczesz chłodem
a ja śmiechem
grzeszę ...
mdlącym wstydem
lubię
gdy nazywasz mnie
rozpustną

***

boję się
o nieskończoność
słowa koniec
uspokaja mnie to
co brzmi krócej
i o czym
nie potrafię pamiętać

boję się
to co było
tak jasne
pachnące i święte
rozpuszczam jak cukier
wmawiam sobie
że tak będzie lepiej
wtapiam się
w wyblakłe plamy
kruszone w pragnieniach

*księżyc mnie nosi
księżyc mnie złoci
zdrzemnął się w uściskach biegunów
skrytych za skrzyżowaniem słowa nagość*

profile to profile a nagość
myśli ... bezwstydem

***

nie mów: nie
kiedy wierzysz
w koniec światów
i dwa zwrotniki
pomiędzy oczekiwaniem na list

nie mów: nie
jeżeli przenikasz
w nieboskłon
w ślad za własnym odbiciem
bez żalu
bez luster

nie mów że nie tęsknisz
gdy nie widzisz
białego biodra
jak arkusz kołysanego lekko
przez wiatr

nie mów: nie
niecałowana
w zatraceniu
jak topielec
słonych kałuż
w kroplach rozpaczy

***

ja
bezsennie przychodzę
jak zwierzę
mówię do siebie
że uprawiam
hektary Twoich
ziaren piasku
wyjętych spod palców
wytrawnych stóp

ja
bezszelestnie
łapię się za głowę
asymetrię oddechu
który odróżniam
od dojrzewania
bezrytmu ciszy

ja
podnoszę pulsujące
suche kiście
abyś nie był sam
abym mogła
sycić się Twoim oddechem
i być w każdej jego
szczypcie

***

księżyc mnie nosi
księżyc mnie złoci
zdrzemnął się w uściskach biegunów
skrytych za skrzyżowaniem słowa nagość
zastygł jak nieposłuszne kończyny
wokół cicho i mokro
pachnie tylko bezczelna pokora
unoszona wątpliwością
czy kochać jest zbrodnią...

***

zapach grzechu
trzyma w bładości
moje nozdrza

za deszczem
ginie męczarnia
pośpiesznych lez
tak pachnących
jękiem woni
przenikania się
oddechu

umieranie senne

jak to jest
że tak nagle
znane ramiona
przywłaszczone dla
moich opuszków
stają się
obce

że tak nagle
ten słodki zapach
który mnie sycił
zaczyna dławić

że tak nagle
każdy dreszcz
tych ramion
staje się
zwykły

że tak nagle
każde ścięgno
nie muska
moich oczu
tracę zmysły

już ranek - żyję

***

czasami
przytulam się do tego miasta
ale zanim dochodzi do inicjacji
pozwalam sobie na łyk deszczu
później zmęczonej krwi

ona gdzieś tętni
w zasępieniu
odwraca nurty wielkich płyt
po firanach żółtych czy ogonach gwiazd
wspinam się nad to miasto
wcale nie boli że tu tak wcześniej
choć latarnie syczą: spać

wspinam się wyżej
nad to miasto
czuję jak wciska się ten dotyk
wysysa łzę ze skrzepniętych warg
pociera poręczami linię uda
wije się za skrzyżowaniami
i penetruje kark

czasami
widzę miasto strachu
nieziemskich westchnień
pocałunków bruk
wieczorem wracam do tego kochanka
bojąc się myśleć że to mój Bóg

2007

***

dbaj o to
co staje się rozmytym zasłuchaniem
w rytm błagania
wykopalisk o prośby
o to
co w pogodę
dorasta do zapyziałej niełaski
stuka z gorąca
za późno ...
oddal ucho
od niskiego nieba
zostań w szczyptach rusztowania
zgorszy się romans
zniknie w zupełnej treści
z przypadku
jak to powiedzieć
ten dzień niesie mokry obraz ciała
bez ram
bez naszej pokuty
zaczyna się na iks
porwany na strzępy
nie chce się skończyć

***

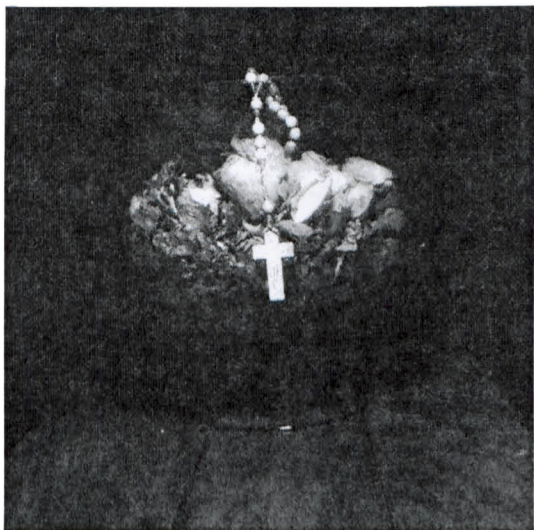
dawno nie istniała taka biel
jak fotografia każdego okna
ona jeszcze śpiąca
ale już smutna
jak chłód milczenia

przerzuca zapach nocy
rozpięta jak koszula
opiera się na ramionach
płonie w półuśmiechu
bo chce wtopić się w biel

był czas że pamiętała
jak płacze zbyt wczesny śnieg
nie dotknie jego twarzy
może cichnąć jak modlitwa
i zasypiać w jasnych oknach

*zobaczysz
(...)
modląc się przyjdę
we łzach jesieni
z tobą ukłęknę*

modlitwa prosząca
... o ciszę

***

pieczołowita
była ta
absurdalnie
wieczorna modlitwa

bo modłę się
umiarkowanie
dyszając przy ścianie
łykając tynk
nie kwaśny wcale

wyluszczam
ci hymn
przy tej ścianie
bo rządzi monomania
twojego stwarzania

2008

***

czuję
przepływanie Twoich skrywanych łez
przez moje linie papilarne
i wonny niepokój pod naskórkiem
jak trzepot motyli
zamyślonych w płatkach stokrotek
w jasnym kształcie tęsknoty
dzielonej na plastry
gdy schylam się
nad postrzępioną kartką
pachnie wspólne podglądanie
rodzącej się wiosny
potrzebnej do wzruszeń
nad kruchością stokrotek
przy Twoich łzach ze spokojem
składanych na warstwy

grudzień 2009

sercu które nigdy nie przestało bić

Halinie Poświatowskiej

często się mijamy
w zapachu poźółkłych liści
rozsypanych w wersach
wokół dudni mgła
dotykem krępująca
nam dłonie
ale co najbardziej
zatraca się w nas?
w Heloizie, Bernice, Julii
ocierających się o miłość...
każdego dnia zimne klamki
kaleczą nam serca
i dusi strach o pusty dom

całkiem niedawno
szukałam Twojego jasnego grobu
mijał mnie szum drzew
i nieobecny wzrok ptaków
cicho było wokół
rosło tylko Twoje imię
za każdym ślepym krokiem
i kolie szklanych pereł
gubiły myśli
ziemia szemrała
że to nie czas
usłyszeć drzenie słów
rozszeptanych żywo przez wieczność

2010

***

zobaczysz
to co święte
będzie to lekkie
jak woda
rozkruszona z wiatrem

zobaczysz
jakie łagodne rysy
ma strach
kiedy kończy się sierpień

zobaczysz
jak pachnie jesień
gdy moje usta
zmieniają kolor
i smak

zobaczysz
to co było pierwsze
co uciekało a jest
i lekko zaśniesz
modłąc się przyjdę
we łzach jesieni

z Tobą uklęknę

***

przemienienie anioła
którego tak trudno zrozumieć
bo mówi niewyraźnie
i nie śpi nocą
a udaje szkło
w jasny dzień spaceruje nago
dyszy wstając z kolan
nasłuchuje tlenu
jakby walczył w astmie krwi

na niebiesko
chce malować wyrzuty sumienia
a tu nic
brakuje barw i dźwięków
tylko darmowa wątpliwość
jak ma na imię
i czy tak zachłannie
ma się rozdzierać
aby zasłużyć na przemijanie

***

tak się boję
przychodzi zapach
codziennych analogii kurzu
którego nie ścieram
i nazywam
pogodnym odwetem

tak się boję
że on też
zacznie mnie chłostać
rozgniatać szufladami
haftować z nici
nitek i niteczek
bolesną myśl
aż się znów zachwieję

tak się boję
że degradować
mnie będzie
niekończąca się
ANAFORA
że przecież istniejesz

***

błogosław
szeroko otwarte szczęście
jak wrota
zakłętego kościoła
mojej wyobraźni

tu takie skrzypienie
nieprzebranych oceanów
przeklinających milczenie
w spisku z ciszą
z lekarstwem czasu
za powroty
w ulewie jesieni
balsamem zaufania
na moje blizny

27.11. 2009

***

kpina
ulotnego migotania
moich pragnień
odchodzisz
jak blade aniołki
które tuż przed śmiercią
chwytają się sukienek
zabierając okrawki wiary

*blednie najświętsza skaza
wyrażająca dwa przecinki
pomiędzy istnieć a umierać
zaśmiecając kolejne wersy*

... z różnaitości wcieleń

***

siostrze Kasi

radosna moja
co świecisz mi słońcem
tak ciepłym i bystrym
jak Twoje spojrzenie

czy pamiętasz ten czas
beztroskiej szczerości
rodzenia się marzeń
zaplatania warkoczy
no i magii słowa kobiecość?

jeszcze do wczoraj
jak dwie niepewne dziewczynki
w zabawie we wróżki
gubiłyśmy kwiaty
wpatrując się w Mamę

czy pamiętasz ten czas
tak kiedyś niezrozumiały
czas gdy musiałyśmy wcześniej
napić się ze szklanki dorosłość?

teraz jestem tutaj
wypowiadam słowo: silna
pełne wiary
nadal słyszę jak mówisz do mnie:
potrafisz ...

***

świat to za mało
więc napiszę kolejny
list do Nieba

ze skargą
wołaniem
upadkiem godności
nieporozumieniem
mojego istnienia i wolą
siłą
perfidną czułością

klucz wspomnień mnie szukał
klucz rozgłosu mnie pomści
klucz rozpusty zawoła i zniknie

mój list do Nieba
poszukuje klucza
wyrzuty sumienia
i zepsuta fatalność goryczy
to znów kolejna nauka

świat to za mało
a Niebo daleko

2006

***

o skupieniu myśli
można powiedzieć tylko że są
rozproszone
z daleka zaczyna się przestrzeń
osobna
niezaspokojona skargą
zatrzymuje się głód
wstrzymywany przez każdą wskazówkę

przecież zmysły nie boją
więc dlaczego
rozsuwa się ostatnie wspomnienie
nieustająco zimne
natarczywie żywe
jak martwe serce dziecka
schowane tak blisko

teraz tylko próg nie do pojęcia
już na samym wstępie
krąży dookoła myśl
bestia
najgorsza z tysięcznych
przeraża bezgranicznie
rozmyta w tępy ból

***

odpoczywać można najlepiej
w morzu ciszy
tam tylko klóć się
martwe dźwięki
rany goją się gdy pachnie
pięciolistne szczęście
zerwane ukradkiem
choćby w cmentarnej alejce

lubię tamtędy chodzić
widzę wtedy że stworzono nas
na podobiznę liści
które się barwią
drżą ze strachu
by nie zrzucił ich wiatr
by nie upadły zbyt nisko
by nie bolały ich wnętrzości
by nie zabrakło im tego jedyne drzewa
tylko cisza
tak idealnie wilgotna
przycina to co dawno zaczęło
schnąć w samotności ...

psychoza pomiędzy palcami

bo co ja
poradzę
że zamiast
kołysać się w takt
rytuału
szeleszczących
skrzydeł młodości
która podobno jeszcze trwa
wcielam się
w bezbolesne
(według bezbarwnych)
zabiegi obrzędu
tępiącego metamorfozę motyla
i bez finezji
skrupułów
widoku pustki
w pierwotnym przebiśniegu

2007

***

swoista bezdomność
próby wytapetowania
ulic
śmiałym hasłem
giętkim jak cud

dworce żadne
takie widne
że aż małe
kurczą się
jak brudu stróże

surowy niby
zimny talerz
ten kawałek sedna
a spada
tak miękko
urywa się
jak poświata
ze snu bezsenna

***

sepia astrów
polifonia głosu
układana stronicami

w głębinach
akordów
perfidnie kradzionych
to krem
na strupy
mojej zakrzywionej
pamięci

***

ceremonia
wzdłuż pólek
pulsujących w próżni

to na nich
ustawiam
naiwne roztargnienia
dziczące
jak na drożdżach

***

zanim podejść do
okna przyklejonego do nicości
zabłysnę czarną burzą
i miękką mgłą

popchnie mnie
rozmydlona gałązka
na której
łamią się
wiórowe wspomnienia

ósmego dnia
minionego tygodnia
przytłoczę się purpurą
i zabłysnę
czarnym piorunem
i znów będę chciała
podejść do okna
a ono będzie z drewna

2007

***

świat zakażony sobą
dopóki nie będzie szarych godzin
boi się istnieć
oddychać
uśmiechać się w odcieniu słowa
które dodaje namiętności
tak bezgranicznie naszej

jak bardzo
mylą się ci
którzy buntują się w nim po cichu
w odwecie
łamią się w pół
jak dawne obietnice

blednie najświętsza skaza
wyrażająca dwa
przecinki
pomiędzy istnieć a umierać
zaśmiecając kolejne wersy

07.04.2010

***

zapis nie-stygmatyczny
orzeka o zieleni
liści wiosną
i czerwonych dachów
w idyllach

oświadcza
że na krzesłach
mają jeść obserwowani
a pod stołem
mlaskający katusze

potwierdza
że nie dane jest
przesypywanie maku
i kolejka do
heroicznego powietrza

wyścig znaków
spazmatycznych ptaków
w rzeźbionym cudzie cyrografu

2008

farmakologiczna percepcja

cóż ...

misterny popiele

odczep te słodkie ogniwo

pociesznej szczerości

lada dzień ...

ten ślad to nie wycieraczka

ja wiem

zapładniają wyobraźnię niwy

- dziwaki

porozbijany grobowiec

jak korzeni cynizm

ubrał się w podwiązki

żyjemy za mało?/!

sypiamy za dużo?/!

gdzie ta myśl ze stali?

ukradli schwytali porwali?

za mało

***

nie ma sprzymierzeńców tego istnienia
brakuje wrogów
tylko łaknienie
tożsamości krajobrazów
bez celu
tak pusto
gdy upadła melodia
czystego uśmiechu
chowanego szybko za szybą
zapalają się płótna
żałośnie naiwne jak dzieci
to trzymanie znaczeń za podbrzusze
i schylanie się w bólu
to łzy schnące na werandzie

jest tylko zapach
przerwanej do zniesienia chwili

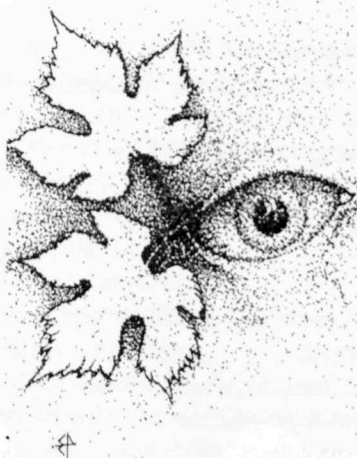
27.11.200.

***

skapane płuca
i nerwy w harmonii nieboskłonów
czystości przestworza
zarzuconego na uklucie igły
w nadgarstek horyzontu

i studia
studia
nad dywanem obłoków
opiewanych
rzadkim konsensusem
z brudem wycieraczek
przyziemnych
względnych

Spis treści:

nie wiem jak się pisze listy do Ciebie 5

gdy zamiast gwiazd widzę blask Twoich oczu

[jak będziesz już miał skrzydła] 8

[myśl zapada się] 9

[budzę się wdzięczna] 10

[od niechcenia ubożeję] 11

[podobno mam być] 12

[pozwól mi namalować] 13

[może by tak umrzeć] 14

[obudź mnie ...] 15

[tylko we dwoje] 16

[wiesz co lubię?] 17

[tak powoli zaczynam] 18

[ucieczka za tym] 19

przy dźwiękach łzawych ścian

z zapisków pomiędzy ścianami 22

z półotwartej szuflady ... 23

z marcowych poranków 24

[pozwolę sobie] 25

[rozbiłam dziś słoiczek] 26

były dwie ściany? 27

[jak kwiat] 28

[wołam o pomstę] 29

[grzeszę ...fluid] 30

[boję się] 31

profile to profile a nagość myśli bezwstydem

[nie mów: nie]	34
[ja bezsennie przychodzę]	35
[księżyc mnie nosi]	36
[zapach nozdrza]	37
umieranie senne	38
[czasami przytulam się]	39
[dbaj o to]	40
[dawno nie istniała]	41

modlitwa prosząca o ciszę ...

[pieczołowita była]	44
[czuję przepływanie]	45
sercu które nigdy nie przestało bić	46
[zobaczysz to co święte]	47
[przemówienie anioła]	48
[tak się boję]	49
[błogosław szeroko otwarte]	50
[kpina ulotnego migotania]	51

z różnaitości wcieleń ...

[radosna moja]	54
[świat to za mało]	55
[o skupieniu myśli]	56
[odpoczywać można]	57
psychoza pomiędzy palcami	58
[swoista bezdomność]	59
[sepia astrów]	60
[ceremonia wzdłuż półek]	61
[zanim podejde]	62
[świat zakażony sobą]	63

[świat nie-stygmacyjny]	64
farmakologiczna percepcja	65
[nie ma sprzymierzeńców]	66
[skapane płuca]	67

Agata Szczodrak urodziła się 01. 08. 1988 r. w Parczewie. Jest absolwentką Publicznego Gimnazjum im. J. I. Kraszewskiego w Sosnówce oraz Liceum Ogólnokształcącego im. W. Zawadzkiego w Wisznicach. Obecnie studiuje filologię polską na UMCS w Lublinie. Należy do Klubu Literackiego „Maksyma”. Zadebiutowała wierszami w „Gościńcu Białskim”. Jest laureatką XXIV Ogólnopolskiego Konkursu im. J. I. Kraszewskiego oraz konkursu Katolickiego Radia Podlasie pt. *Podlasie w hołdzie Janowi Pawłowi II*.